

POLLÁGH PÉTER

Kopó maci

Ha lázas a gyerek, a jegesmedve karjaiba kapja.
Mondják, olyanokat álmodom, mint a gyerek.

Sokan macitlan élnek, őket nem is nevezhetjük
élőlénynek.

Álmaim kerekék, luxusidősek, színpelyhesek,
hófoltosak, olykor átüt rajtuk az ókori Nap.
Maci is van bennük, akit ki kell menteni.
Golyórágó-fejű, pamut panda. Leklónozzák,
de felismerem, elrabolják, megmentem.

Cukrot szitálnak rá. Becukrozzák a medvét,
mint jó palacsintát. Hol fekete, hol fehér.
Mákos medve. Viszi a hó terhét. Olvadó jó.
A hó bódító vaníliája, és nincs benne hiába.
Maciszínű: Jin és Jang kinőhetetlen világa.

Ő álmodott meg engem a hetvenes években.
Főleg a fejemet. A kéket, a sárgát, a fehéret.
(Kínai az írnek így hogy örülhet?)

Gyerek, most már gyere ki a medvéből!
De a gyerek belefeledkezett, ledólt melléje,
és csak nézte, nézte: Édesképű, falhatom
a fejedet?

Álmodtam magáról, Misztter Medve.
Vár a medvei élet fenyesében, kedvesében,
és én jobb ember leszek, bár embernek lenni
eléggé veszett. Annyi bántás-roládot nyeltem:
azt hittem, elfogyott a medve, mint a fagylalt.
Hittem is, de a szemem megcsalt. Kopó fagyí,
múlttól fényes, csillámló. Ókori vagy Óskori?

Tükröződnek benne az üveghegyek.
Tölcséres medve, szétolvad a számban benne.

Nem tudom, hol vagyok. Az újságból kivágtok.
Mint egy játék, akkora lehetek.

NATALIA LL: TAK (IGEN), 1972. A művész tulajdona